

celega naroda, in junak ni v njem noben posameznik, ampak en cel, ubog, zaničevan, tlačén in zatiran rod. In mislim, da se ne motim, če rečem, da je pisatelj hotel pokazati samo to in nič drugega. — Ako to pomnimo, bomo lahko odgovorili na gori stavljenó vprašanje z besedami: Izredne, viharne okolnosti življenja lastnega naroda so diktirale Caru dramatično formo kot najprimernejšo stvarém, ki jih je hotel povedati. A da je Car novelist in ne dramatik, kaže »Zimsko sunce« jasno: v njem so dramatični le prizori, prepisani iz življenja, a obdelani so čisto novelistično. In kakor niso vedno volitve, tako tudi Car ne bo pisal vedno dram, ampak povrne se najbrž k noveli ter poseže morebiti tudi po — romanu.

Igra se naj prevede na slovenski jezik in predstavlja v Ljubljani in v Trstu. A misli o narodnem dostojanstvu bo vzbujala povsod in povsod. Pri nas je tega v sedanjem času krvavo treba.

V Zagrebu, dne 14. decembra 1902.

Dr. Ivan Prijatelj.

Oj, kod si hodil . . .

Oj, kod si hodil, brate moj,
vso noč do jutra ranega?
In davi prišel si domov
obraza mi zaspanega!

»Ah, jaz sem bil pri njej, pri njej
vso dolgo, temno noč
in za poljubom sem poljub
na njo pritiskal vroč.

Iz nje življenja vso sladkost
mi ustne žejne pile so
in vse skrbi in vsa bridkost
se v njej mi potopile so.

A ko je prišel beli dan,
sem vzel slovo od ljubice;
s težkó glavó sem vzel slovo
od — prazne vinske kupice.«

N. P.